Вільям Батлер Єйтс

Великдень 1916-го

Перекладач: В.Коротич

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Я надвечір побачив їх —
Життєрадісно йшли сюди
Від торгових рядів своїх
Між старих кам'яниць ряди.
Я, проходячи, їм кивав
І казав нікчемні слова,
Чи, сповільнивши крок, вітав
І казав нікчемні слова.
Дотеп вигадавши, весь час
Повнив пам'ять я жартом тим,
Що його при каміні в нас
Клубним приятелям повім.
Та зносились вбрання смішні
В мене й друзів моїх; зрина
День новітній у нашім дні:
Народилась краса страшна.

Дні цієї жінки майнули
В метушні задля добрих справ.
В суперечках ночі минули —
Її голос різкішим став.
Він чарівним був дотепер:
Ніжний — дужчав, коли без слів
Поривала коня в кар'єр...
Цей чоловік школу вів,
Кінь крилатий у нього був.
Інший — друг його й помічник —

Таку саму могуть здобув.
Славним стати міг: цілий вік
Вдосконалювався і зростав —
В пориваннях зрів його дух...
З мого сну — ще один постав.
Пригадався — бовдур, з п'янюг.
Що ж, колись помилився він,
Тих, кого люблю, зачіпав.
Коли ж в пісні його провин
Я торкнувся, він геть пропав.
У комедії наших днів
Інші ролі він почина.
З трансформованих душ та слів
Народилась краса страшна.

Всі серця з'єднала мета,
Та за літо і зиму ці
Кожне каменем оброста
І стримить у часу ріці.
Кінь звертає в той бік, де дім,
Вершник — з ним; птах політ свій в'є
З хмари в хмарку — змінні, мов дим,
Щохвилини іншими є
Всі; тінь хмари у сяйві дня
На воді інакша щомить.
...Проковзнуть копита коня,
І в багнищі кінь хлюпотить.
Довгоногий самчик пірне,
Лиш комишниця пискне з води;
Мить за миттю — усе мине,
Тільки камінь тут назавжди.
Надто довго жертовність ця
Нам, у світі щоденних лих,
Одягала в камінь серця,
І — лиш небо полегшить їх.

Імена шепочу я —
Тільки шепіт лишився нам.
Так шепоче матір ім'я,
Доручивши дитину снам.
Що — знову ніч розгорнула сни?
О ні, ні, — то вже смерть гряде.
Може, марно вмерли вони?
Слово Англії — ще тверде?
Чи в засліпленості своїй
Ви забули їх мрія — в нас;
Навіть в мертвих — доволі мрій.
Що — коли їм любов не раз
Заважала на цій землі,
Як долали чужинську лжу?
Пірс, МакДонах, та Коннолі,
І МакБрайд — я про вас кажу.
Поки колір зелений в нас
Перед поглядами зрина,
З нами цей і майбутній час:
Народилась краса страшна.